

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 15 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – Uniqä Versicherungen AG/VU

(Sprawa C-18/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty – Rozporządzenie nr 1896/2006 – Artykuł 16 ust. 2 – Trzydziestodniowy termin na wniesienie sprzeciwu od europejskiego nakazu zapłaty – Artykuł 20 – Ponowne badanie – Artykuł 26 – Stosowanie prawa krajowego w odniesieniu do zagadnień proceduralnych, które nie są wyraźnie uregulowane w rzeszonym rozporządzeniu – Pandemia COVID-19 – Przepisy krajowe przewidujące przerwanie na kilka tygodni biegu terminów proceduralnych w sprawach cywilnych]

(2022/C 418/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Uniqä Versicherungen AG

Strona przeciwna: VU

Sentencja

Artykuły 16, 20 i 26 rozporządzenia (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z 12 grudnia 2006 r. ustanawiającego postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2421 z dnia 16 grudnia 2015 r.

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoją one na przeszkodzie stosowaniu – po upływie trzydziestodniowego terminu przyznanego przez art. 16 ust. 2 tego rozporządzenia pozwanemu na wniesienie sprzeciwu od europejskiego nakazu zapłaty – przepisu prawa krajowego przyjętego przy okazji wystąpienia pandemii COVID-19 i przerywającego na okres około pięciu tygodni bieg terminów proceduralnych w sprawach cywilnych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 128 z 12.4.2021.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 15 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court – Irlandia) – SRS, AA/Minister for Justice and Equality

(Sprawa C-22/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2004/38/WE – Prawo obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich – Artykuł 3 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) – Pojęcie „innego członka rodziny będącego członkiem gospodarstwa domowego obywatela Unii posiadającego pierwotne prawo pobytu” – Kryteria oceny]

(2022/C 418/08)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SRS, AA

Strona przeciwna: Minister for Justice and Equality

Sentencja

Artykuł 3 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG

należy interpretować w ten sposób, że

zawarte w tym przepisie pojęcie „wszelkich innych członków rodziny, którzy są członkami gospodarstwa domowego obywatela Unii posiadającego pierwotne prawo pobytu”, oznacza osoby, które pozostają z tym obywatelem w relacji zależności opartej na ścisłych i trwałych więzach osobistych, powstałych wewnątrz tego samego ogniska rodzinnego w ramach wspólnoty życia domowego wykraczającej poza zwykłe, czasowe wspólne zamieszkiwanie wynikające ze zwykłej wygody.

(¹) Dz.U. C 138 z 19.4.2021.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 13 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Ustavno sodišče Republike Slovenije – Słowenia) – Banka Slovenije

(Sprawa C-45/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Europejski System Banków Centralnych – Krajowy bank centralny – Dyrektywa 2001/24/WE – Reorganizacja i likwidacja instytucji kredytowych – Odszkodowanie za szkody wynikające z przyjęcia środków reorganizacyjnych – Artykuł 123 TFUE oraz art. 21.1 Protokołu nr 4 sprawie statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego – Zakaz monetyzacji długu państw członkowskich strefy euro – Artykuł 130 TFUE oraz art. 7 owego protokołu – Niezależność – Ujawnienie informacji poufnych]

(2022/C 418/09)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Ustavno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Banka Slovenije

Przy udziale: Državni zbor Republike Slovenije

Sentencja

1) Artykuł 123 ust. 1 TFUE oraz art. 21.1 Protokołu nr 4 sprawie statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, zgodnie z którymi krajowy bank centralny należący do Europejskiego Systemu Banków Centralnych odpowiada z własnych środków za szkody poniesione przez byłych posiadaczy instrumentów finansowych, które umorzył w ramach zarządzonych przez ten bank centralny środków reorganizacyjnych w rozumieniu dyrektywy 2001/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji instytucji kredytowych, jeżeli w późniejszym postępowaniu sądowym okaże się, że umorzenie to nie było konieczne dla zapewnienia stabilności systemu finansowego, albo że owi byli posiadacze instrumentów finansowych ponieśli skutek tego umorzenia straty większe niż straty, jakie ponieśliby w przypadku upadłości danej instytucji finansowej, o ile ów bank centralny ponosi odpowiedzialność jedynie wówczas, gdy on sam lub osoby upoważnione do działania w jego imieniu działały z poważnym naruszeniem ich obowiązków staranności.